

INDIANKLUBBEN i SVERIGE
c/o Bertil Thörn
Bendzgatan 25
SE-256 57 Ramlösa
Sweden

hemsida: www.indianklubben.org
kontakt : info@indianklubben.org
Plusgiro: 32 57 43 - 3
tel : +46 42 29 13 61
mob. : +46 70 532 96 89

HEJ ALLA INDIANINTRESSERADE

Indianklubbsnoteringar 12, 2014

ansvarig utgivare: Bertil Thörn
utgivningsdatum: 2014-05-09

Ni som får det här informationsutskicket via E-post får det för att ni är medlemmar i INDIANKLUBBEN, eller att ni vid något tillfälle på annat sätt har visat intresse för Nordamerikas indianers kultur eller historia.
Om ni inte längre vill ha dessa utskick meddela mig då det via ett mail eller enkelt postkort, brev eller per telefon

VINTER - VÅR - SOMMAR ?

Ja, vilket är det? Här nere fick vi vår rekordtidigt. Det var varmt och soligt. Blommor, buskar och träd satte igång alla förberedelser. Flyttfåglar började komma och maskrosorna... ja, dom ska vi inte tala om. Men vad hände? Plötsligt verkade klockan stanna. Termometern frös fast och rörde sig varken upp eller ner. Solen lyste med sin frånvaro (hur den nu kan göra det om den är frånvarande). Fotbollen skulle börja rulla, men det var så kallt och gråtrist att ingen ville gå på fotboll. Utom de som ville slåss, tända bengaler och ställa till bråk. Och då... just när man höll på att komma tillbaka in i ide-tillståndet igen... då brakade det till och blev tjugo grader varmt. Vitsipporna som krampaktigt hade hållit ihop knopparna i flera veckor, trots att vattnet trängde på, exploderade och blommade över nästan på en vecka... trodde man ja. Men vad hände då? Jo på nytt blev det vinter! Snö i luften till och med hos oss här nere på Rivieran! Och vitsipporna fick väl en chock och stannade i växten. Och sedan har tydligen vädergudarna själva blivit så förvirrade, så nu verkar de inte alls veta vad det ska bli. Var ska det sluta? Snart har vi väl höst... å' grillen, ja den kan vi nog sälja... Tur att man inte längre står till arbetsmarknadens förfogande. För då fick man väl rycka ut i snösvängen ena dagen, för att sedan vara badvakt nästa dag. Det skulle allt bli bra hattigt det. Nej, nu kan man vara tacksam, att man har fast anställning här hemma i stället. Även om det där med maskrosorna... (jag säger inget mera, men ont i ryggen gör det)...

SUCCÉ... SUCCÉ... SUCCÉ

Jodå, visst blev det succé! Vårt medlemsmöte i Ystad förra fredagen. Det lockade inte mindre än 33 deltagare!!! Långt över förväntan och vida bortom alla de mest optimistiska uppskattningarna. Tack alla ni som tog er tid, kostade på er pengar och dessutom förgyllde vår sammankomst med glad och positiv inlevelse. Tänk er ...33 besökare!... och det trots att vi släpade iväg er så långt söderut som det går att komma. Men det var då inget fel på platsen. Ystad är en liten, men mycket trevlig stad. Och solen sken och järnvägsbommarna var nere varje gång man skulle över... (kan ju i alla fall glädja en tågfantast) Lokalen i Klostermuseet var perfekt och till slut lyckades vi även bemästra den tekniska utrustningen, även om bildskärpan kunde ha varit bättre. Vi ber om ursäkt för det. Men för att ta det från början. Vi startade med ett besök i själva Klosterkyrkan, där Christer Lindberg har satt upp en magnifik fotoutställning. En storbildsutställning med bilder där vi lätt kände igen oss, då många av bilderna tagits under våra medlemsresor. En utställning med bilder som representerande ett flertal olika synvinklar på temat "Indiansk Andlighet I Naturen". Ett tema som även det efterföljande föreläsningpaketet hade som sin röda tråd. Där fick vi först i två olika föredrag av Christer Lindberg inblickar rent allmänt i

Exempel på de foton Christer Lindberg hade med i sin utställning. Christer själv ses i den högra bilden.

Dessa bilder tagna av Wolfgang Gerlach

hur indiansk religionsföreställning kan vara uppbyggd, samt hur symbolik vävs in i olika trosberättelser.

Själv gjorde jag så en genomgång av hur Soldanskulten på prären har uppkommit och hur den har praktiserats historiskt, medan Hans-Olof Ohlsson sedan till egna bilder berättade om sina personliga upplevelser av modern Soldans på Pine Ridge Indian Reservation. Soldans så som den alltså bedrivs idag. Som en uppföljning till dessa föredrag fick vi sedan under en frågestund möjlighet att ytterligare förklara bland annat olikheter mellan det Soldansceremoniel som var grundläggande i historisk tid och hur det hela har utvecklats och förändrats i nutid. Samt ytterligare förklara de för många av oss något svårbegripliga inslagen av självtortyr som numera förekommer i om möjligt ännu större omfattning än vad det gjorde innan ceremonierna förbjöds av de vitas myndigheter under 1880-talet.

På grund av att klockan hade mycket bråttom fram emot museets stängningstid, så blev vi till slut tvungna att spara ett avslutande planerat föredrag om Kachinakulten nere i Sydvästern till ett senare tillfälle. Det var naturligtvis tråkigt, men kanske en och annan tyckte, att man då hade suttit tillräckligt länge på de hårda stolarna. Dessutom har vi nu ytterligare något att se fram emot i ett annat sammanhang och vid ett annat tillfälle. För den här succén gör naturligtvis att vi kommer att satsa på flera medlemsmöten av den här typen i framtiden. Vi behöver bara ha någonstans att vara. Och hur trevligt Ystad än må vara så bör vi nog då försöka placeras oss på ett något mera centralt ställe i vårt avlånga land.

Lördagen innebar så ytterligare ett föredragsprogram, men då för museets egen publik. En dag som även den började med en rundvandring i Christer Lindbergs fotoutställning i Klosterkyrkan, med guidning av Christer själv. Sedan efter en flytt till museets hörsal startades ett något kortare föreläsningsprogram som fredagens, men med ungefär samma inriktning, dock med ett par annorlunda inslag. Först en kort presentation av vad Indianklubben är (vilket resulterade i två nya medlemmar), samt ett informerande föredrag om vad Indianer egentligen är. Sådant behöver vi ju inte informera våra egna medlemmar om. Men den breda allmänheten har i många fall endast en något diffus bild av det. En bild kanske hämtad från ungdomsböcker eller Hollywoods produktioner. Observera att det här föredraget nu finns upplagt i sin helhet på vår hemsida. Där kan ni alla, i en Pdf-fil, se samtliga bilder, samt läsa den fullständiga texten. (Se vidare nedan var och hur du hittar det).

Programmet fortsatte sedan med att Christer Lindberg höll två mycket intressanta och informativa föredrag om två av de centrala ceremonikomplex som har varit dominerande i olika delar av Amerika. Dels "Shaking tent-ceremonierna", som är en shamanceremoni som praktiseras bland algonkinska stammar i de norra och nordvästra delarna av USA och Kanada, samt det så kallade "Midewiwin-ceremonielet", som förekommer huvudsakligen i landets nordöstra delar och kring de Stora Sjöarna. Ett ceremoniel som utföres av hemliga sällskap. Två mycket spännande företeelser som i grunden är helt olika varandra. Avslutningsvis fick så Hans-Olof Ohlsson även för den här gruppen berätta om sina egna erfarenheter av Soldanskulten som den har utvecklats i nutid. Även den presentationen i något nedkortad version. I en sammanfattande kommentar- och frågestund fick den intresserade publiken därefter chansen att ställa frågor och vädra olika tankar om det som hade framförts.

Också under den här dagen hade utan tvekan mera tid kunnat användas, men i stort hann vi trots allt med att genomföra hela programmet, innan museets stängningstid närmade sig och de 18 besökarna fick lov att bryta upp. Och det trots att vi fick lov att införa en kaffepaus även denna dag efter önskemål från publiken, som hotade med att strejka om de inte fick kaffe. Något som vi inte hade planerat från början och som alltså inte fanns med i programmet.

Som ett slutligt omdöme, ett mycket lyckat veckoslut, som vi sent på lördagskvällen tillsammans med några kvarvarande medlemmar kunde fira av med en sådan där patenterad helsingborgsk färje-tura. Något som naturligtvis hade varit ännu trevligare om vi hade kunnat genomföra redan på fredagskvällen, då flera hade haft möjlighet att deltaga. Men det gick inte att klara tidsmässigt, då vi inte hade hunnit tillbaka från Ystad i tid för den sista bokningsbara turan.

Om ni vill så gör vi gärna om det här någon gång. Och ännu en gång, ett hjärtligt tack till alla som kom och gjorde den här samlingen till den trevliga föreställning det blev.

UPPDATERINGAR PÅ HEMSIDAN

Som framgår av ovanstående så framförde vi ett annat program för Klostermuseets "egen" publik på lördagen. I det programmet ingick ett föredrag som beskriver vad begreppet "Indian" står för. Alltså en översikt av vad en indian är. Var de kommer från. Var de lever. Hur de levde historiskt såväl som i nutid, samt lite statistik. Det här föredraget finns nu upplagt på vår hemsida, så att vem som helst själv kan titta på bilderna och läsa texten.

Gå in på hemsidan: www.indianklubben.org och gå till fliken "[Böcker / Filmer](#)". Där hittar ni under rubriken "[E-BOOKS](#)" det här föredraget, som har titeln : "[Indianer, vad är det?](#)". Klicka på den röda länknappen och filen dyker upp.

Jag står också inför valet av att göra en uppgradering av det program som hemsidan är skriven i. Men jag har inte riktigt beslutat mig för om det kan vara värt att göra det. (Har dock redan testat). Med den uppgraderingen sågs det, att man kan anpassa sidans format till alla typer av teknikpryl, som man använder för att läsa sidan på. Antingen man har en dator, läsplatta eller mobiltelefon. Och jag vet att det är flera som har anammat dessa tekniska nyheter och inte längre sitter fastfrusen framför en stationär dator. Så kanske det ändå ligger i tiden att ta ett sådant steg. Vet dock inte hur det kommer att fungera. Har bara läst programvaruföretagets beskrivningar av dessa nyheter i programvaran. Får återkomma senare till den här frågan. Till er som använder mobiltelefon för att läsa sidan - hur ser det ut nu, efter att jag har kört in en testversion av programvaran? Jag har dock inte kommit så långt att jag har förstått om jag också behöver göra några speciella inställningar. Alltså, ser ni någon skillnad? Är det här något som skulle vara av värde för er? Låt mig gärna höra vad ni tycker. Eller klarar ni er bra som det är?

ANTALET MEDLEMMAR

Vi har ytterligare ökat antalet medlemmar en aning sedan sist och är nu 161 medlemmar. På senaste medlemsträffen anmälde ytterligare två personer intresse, varför vi kanske kan våga hoppas på en ytterligare liten ökning. Och ytterligare ett par, tre stycken har utlovat inbetalningar, men inte kommit till skott ännu. Den medlem som senast har tillkommit är Per-Erik Söderbaum i Enhörna, som vi nu hälsar välkommen och hoppas att du ska trivas med oss och vår verksamhet.

NATIONAL GEOGRAPHIC MAGAZINE

I det senaste numret (nummer 3; 25/3 - 21/4 2014) av den svenska utgåvan av National Geographic finns

en intressant artikel om indianernas hästar. Nu är väl inte texten något revolutionerande, men i vanlig ordning är det bilderna som är det intressanta. Här finns en intressant karta över hästarnas spridning efter att spanjorerna förde dem med sig på 1500-talet, samt också information om hur olika raser har blandats innan man såg det slutliga resultatet - Mustangen. Tyvärr lägger man naturligtvis kartan - liksom även många andra intressanta bilder - över två uppslag och får en skarv i mitten. En skarv som gör det omöjligt att scanna av eller att kopiera bilderna. Men det är naturligtvis just det som är avsikten. En bild lyckades jag dock fixa.

Textmaterialet handlar till en hel del om Appaloosahästarna, men också om historiskt dramatiska händelser i flera stammars liv. Bland annat berättar Towana Spivey om hur överste Mackenzie knäckte comancherna genom att låta skjuta över tusen av deras hästar efter striden vid Palo Duro Canyon 1874. Towana Spivey - säger det något? Jo, visst, det är den Towana Spivey som vi hade som guide, när vi under vår medlemsresa till Sydvästern 2008 kom till Fort Sill. Ni minns han som aldrig kunde sluta att prata och som vi till slut fick säga till att vi hade ett flyg att passa några dagar senare...

PAPPERSTIDNING ELLER DIGITAL DISTRIBUTION

Ytterligare några reaktioner har kommit in med synpunkter på hur vi ska göra i framtiden. Om vi ska fortsätta att producera vår medlemstidskrift i form av papperstryck, eller om vi ska ta steget fullt ut och bara distribuera den digitalt.

Jag har nu fått sammanlagt 6 synpunkter från olika medlemmar som tar upp frågan om vilket distributionsformat vi ska ha i fortsättningen. Och resultatet av önskemålen, så här långt, är förkrossande 5 mot 1 för att vi ska behålla pappersformatet. Men alla ni andra... vad tycker ni??? Hör av er. Naturligtvis kan man anlägga många olika synpunkter på vad de olika modellerna skulle innebära och man kan naturligtvis också fråga sig hur långt det måste gå innan det blir helt orimligt att fortsätta med pappersvarianten.

- En första förutsättning är att min nuvarande tryckare (som också är pensionär) kan fortsätta att fixa det här i sin källare. Att köpa samma sak hos ett professionellt tryckeri skulle redan nu vara bortom alla möjligheter.
- Med den kostnadsmodell vi nu har och med de prisnivåer som gäller idag för material, porto och tjänster så skulle förhållandet mellan årsavgift och antal betalande medlemmar se ut ungefär som nedanstående tabell för att få det hela att gå ihop ekonomiskt:

Antal betalande	25	50	75	100	125	150	175	200
Årsavgift	625:-	360:-	270:-	225:-	200:-	180:-	170:-	160:-

Utifrån det här så skulle jag själv tro att smärtgränsen går någonstans omkring, eller lite drygt, 100 medlemmar. Mindre än så blir det för dyrt med papperstryck. Varianten med papperstryck begränsar oss också till sidantalet max 24 sidor, som dessutom måste vara i multipler av fyra då det trycks på A3-papper som sedan skärs ner till A4 och viks innan det häftas. Flera sidor innebär att vi passerar viktgränsen för att kunna skicka med Föreningsbrevsporto, vilket i ett slag skulle höja totalpriset rejält. En ökning av den totala årsavgiften med ytterligare 30:- för att skicka 4 stycken Ekonomibrev i stället för 4 stycken med Föreningsbrevsporto. Dessutom ökar naturligtvis tryckkostnaden med utökat antal sidor.

- Vi kan i pappersvarianten inte använda oss av färgbilder inne i tidningen, vilket jag tycker är en brist. Tryckning i färg kostar alltså mera. Men färgbilder höjer definitivt den visuella upplevelsen betydligt.

Det här är alltså de huvudsakliga argumenten mot en papperstidning. Fördelarna skulle då vara det motsatta. Vi blir då inte beroende av varken pappersformat eller antal sidor. Vi kan göra helt andra layouter, med färg överallt där vi vill. Vi kan lägga in Internetlänkar från vilka ni sedan kan klicka er vidare till ytterligare information. Vi kan till och med lägga in Flash (alltså rörliga bilder som film och liknande). Det går att skapa spännande layoutformat, med bläddringsbara sidor vilket gör att det ser ut som en riktig tidning på bildskärmen. Men på samma gång utgör det här en nackdel då det krävs stora skärmar för att kunna läsa texten som annars blir alltför liten om tidningssidorna ska anpassas till en liten skärm.

Hur det då blir på en mobiltelefon vet jag inte. Men kanske att det är helt omöjligt. Så här finns oklarheter med det digitala formatet och om hur det ska presenteras. Vanliga Pdf-filer går naturligtvis alltid, men då kan man antagligen inte utnyttja de här systemen som dagens E-books levereras i. Här måste vi prova oss fram innan vi vet hur det i så fall ska se ut.

Den största fördelen med helt digital distribution skulle väl vara att det inte behöver kosta mera än någon symbolisk summa per år för att täcka lite administrativa kostnader och abonnemangskostnader för programvaror. Kanske bara någon eller några tior! Alternativt att man försöker leva på donationer eller någon form av annonsering.

Den stora nackdelen med digital distribution är naturligtvis, att man måste sitta vid en skärm för att läsa. Och det är väl det här som de flesta reagerar mot. Så även jag, ska jag villigt erkänna. Här är ju kompromissen de nya läsplattorna. Men hur många har sådana? Och hur pass stor skillnad blir det trots allt även med dessa prylar gentemot en rejäl bildskärm?

Nu har ni ändå fått lite mera information om begränsningar och möjligheter. Fortsätt gärna och ge mig era synpunkter på vilket format ni föredrar.

INDIANSKA ARTEFAKTER BESLAGTAGNA HOS SAMLARE

Den 91-årige Donald Miller, välkänd samlare av indianska föremål, fick objektet besök av en stor styrka FBI-agenter i sitt hem i Waldron, Indiana, den 2 april i år. Myndigheterna beslagtogs där tusentals indianska, men även ryska och kinesiska artefakter till ett otroligt stort värde. Miller, som är en mycket välkänd samlare och som aldrig har gjort någon hemlighet av sitt privata museums innehåll, har samlat alla dessa objekt under en drygt femtioårig missionärsgärning, där han har rest runt i hela världen. Huruvida hans stora samling har tillkommit på någon form av olaglig väg framgår inte av tillgängliga uppgifter, men myndigheterna som beslutat om tillslaget måste tydligen ha utgått från att åtminstone vissa saker i den här samlingen inte har hamnat där helt lagligt. Dessutom verkar det som att det i samlingen även har funnits saker i form av mänskliga kvarlevor, som dessutom via hans egna uppgifter kan spåras till nu levande ättlingar, vilket är sådant som faller under den så kallade NAGPRA-lagen och alltså ska återlämnas. Huruvida det här tillslaget var föranlett av misstankar om olagligheter eller ej är svårt att veta. Men det finns

också uppgifter som indikerar att Miller samarbetar med myndigheterna och kanske är det här resultatet av han nu på sin ålders höst har försökt att på något sätt avyttra samlingen, antingen genom att sälja eller donera den. Det uppges bland annat att han erbjudit Rush County Historical Society att ta över samlingen, men att de avböjt då de inte har plats att härbärgera alla dessa föremål.

Man kan ju börja fundera över hur länge det dröjer innan FBI ringer på här hemma...

Billy Frank Jr., 1931-2014: 'A Giant' Will Be Missed

Richard Walker

5/6/14

Everyone had expected to see Billy Frank Jr. sometime that day at the mid-year conference of the Affiliated Tribes of Northwest Indians.

So, ATNI President Fawn Sharp's tearful announcement the morning of May 5 sent the room in stunned silence:

The civil rights activist and environmental warrior had walked on.

"It was news we didn't want to believe," attorney Gabe Galanda said.

The silence was broken by a Shaker prayer song. Then, someone stood and offered a prayer. The question was asked: Should the meeting continue or adjourn?

Continue, a relative of Frank's said. The man so many knew as Uncle Billy would want the meeting to continue, because the state needs to remove those fish-blocking culverts, and the state has to lower the pollution levels allowed businesses so we can eat more fish, and the federal government has to take the lead on enforcing laws protecting salmon habitat, and brothers and sisters elsewhere in Indian country are fighting for their rights to fish and hunt and harvest.

"We in Indian country, collectively, will have to pick

up the mantle," state Sen. John McCoy, D-Tulalip, said.

A big mantle it is. In his 83 years, the Nisqually Tribe citizen defended treaty rights in the Northwest and indigenous sovereignty throughout Indian country, guided opposing sides to agreement on how to protect natural resources, helped bring down two dams on the Elwha River, produced an Emmy Award-winning series on Indian country. He chaired the Northwest Indian Fisheries Commission for 34 years, served as a trustee of The Evergreen State College for seven.

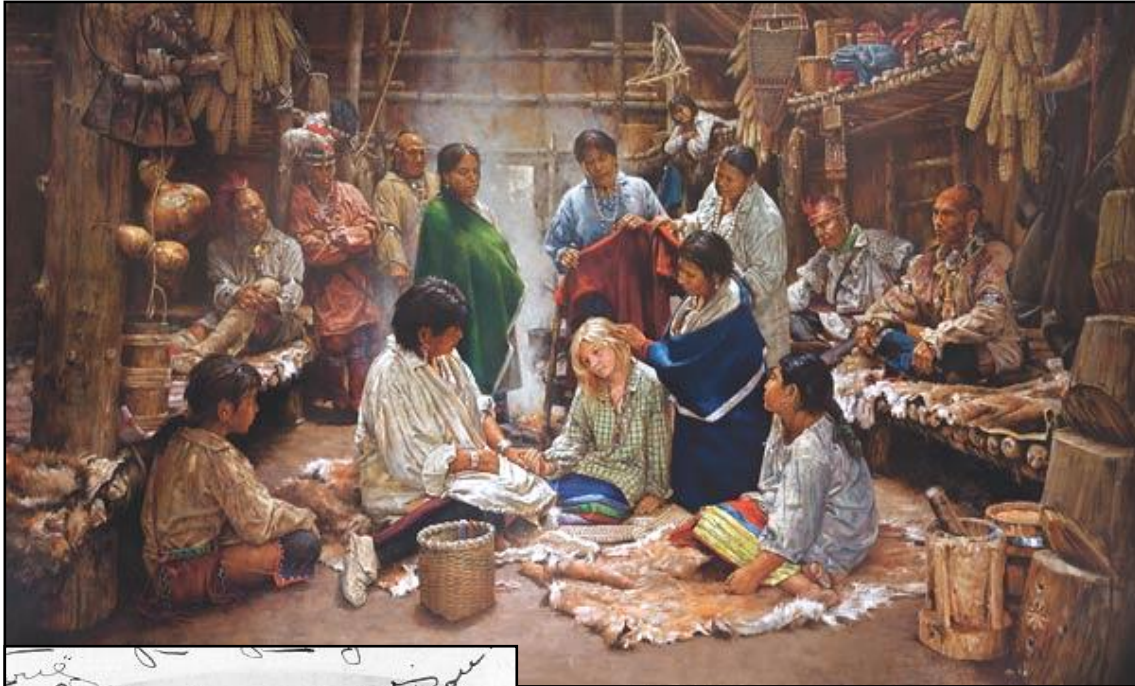
Frank, whose honors included the Albert Schweitzer Prize for Humanitarianism, was as comfortable in the Oval Office as he was in a tribal chairperson's office.

"He was a giant in Indian country and we're going to miss him," McCoy said.

The funeral service is scheduled for May 11, 10 a.m., in the Squaxin Island Tribe's Little Creek Casino Resort Event Center, according to Hank Adams, his friend and fellow treaty rights activist.

It seems fitting that his service would be held in the same venue as the celebration, only three months earlier, of the 40th anniversary of the decision in *U.S. vs. Washington*. That decision, by U.S. District Court Judge George H. Boldt, upheld the Indian fishing rights reserved in treaties signed in 1855. The decision upheld treaties as being supreme over state law, as stated in the U.S. Constitution.

HISTORISK MÅLNING

Mary Jemison, en av dessa otaliga bortrövade ungdomar som efter en tid anpassade sig och togs upp i den indianstam som rövat bort dem, eller någon annan stam som de såldes vidare till.

Den kände konstnären Robert Griffing har gjort en målning som ska föreställa den

unga Mary tillsammans med sin nya familj bland Seneca-Irokeserna. Även om avbildningen är mycket skickligt gjord så är det ändå en ren fantasibild. Det finns inga bilder på hur den unga Mary såg ut. Det enda vi har är ett vykort med ett foto troligen gjort efter en målning av henne som mycket gammal. Men det som är intressant med den här målningen är hur det kan ha sett ut i ett långhus vid den här tiden omkring 1760-talet. Här ser vi ett flertal klanmedlemmar. Vi ser deras klädedräkter och vi ser exempel på olika typer av redskap och utrustningar. Allt i mycket god överensstämmelse med saker som man idag endast kan se på museer. Jag menar att det här är en synnerligen trovärdig och tidsenlig målning. En målning som jag inte skulle ha något emot att ha på min vägg.

Det här är en kort sammanfattning av hennes öde (på engelska tyvärr):

Mary Jemison was born to Thomas and Jane Jemison aboard the ship *William and Mary* in the fall of 1743 while en route from

what is now Northern [Ireland](#) to America. Upon their arrival in America, the couple and their new child joined other [Scots-Irish](#) immigrants and headed west from [Philadelphia, Pennsylvania](#), to what was then the western frontier (now central Pennsylvania). They "squatted" on territory that was under the authority of the [Iroquois Confederacy](#).

During the time the Jemisons were establishing their home, the [French and Indian War \(Seven Years' War\)](#) was raging. One morning in 1755, a raiding party consisting of six [Shawnee](#) Indians and four [Frenchmen](#) captured Mary, her family (except two older brothers) and Davy Wheelock, a boy from another family. En route to [Fort Duquesne](#) (present-day [Pittsburgh](#)), Mary's mother, father, and siblings were killed and [scalped](#). Mary and the other young boy were spared. Once the party reached the Fort, Mary was given to two [Seneca](#) Indians, who took Mary downriver. The Seneca adopted Mary, renaming her *Deh-he-wä-mis* (other

[romanization](#) variants include: Dehgewanus, Dehgewanus and Degiwanus), which she learned meant, "two voices falling."^[1]

She married a [Delaware](#) named Sheninjee. They had a son whom she named Thomas after her father. Sheninjee took her on a 700-mile (1,100 km) journey to the [Sehghahunda Valley](#) along the [Genesee River](#) in present-day [New York](#) state. Although Jemison and their son reached this destination, her husband did not. Leaving his wife to hunt, he had taken ill and died.

Now a widow, Mary was taken in by Sheninjee's clan relatives and made her home at the [Little Beard's Town](#) (present-day [Cuylerville, New York](#)). She later married a Seneca named Hiakatoo and had six more children with him. During the [American Revolutionary War](#), the Seneca were allies of the British. Jemison's account of her life includes some observations during this time, as she and others in the Seneca town helped [Joseph Brant](#) and Iroquois warriors who fought against the colonists.

After the war, the Seneca sold much of their land at Little Beard's Town to European-American settlers in 1797. At that time, during negotiations with the [Holland Land Company](#) held at [Geneseo, New York](#), Mary Jemison proved to be an able negotiator for the Seneca tribe. She helped win more favorable terms for giving up their rights to the land at the [Treaty of Big Tree](#) (1797).

Late in life, she told her story to the [minister](#) James E. Seaver, who published it as a classic "[captivity narrative](#)", *Narrative of the Life of Mrs. Mary Jemison* (1824; latest ed. 1967). Many history scholars consider it to be a reasonably accurate narrative.^[2]

In 1823, the tribe sold most of the remainder of the land, except for a 2-acre (8,100 m²) tract of land reserved for Jemison's use. Known locally as the "White Woman of the Genesee", she lived on the tract until she sold it in 1831 and moved to the [Buffalo Creek Reservation](#). Jemison lived the rest of her life with the Seneca Nation. She died on September 19, 1833, aged 90. She was initially buried on the Buffalo Creek Reservation.

In 1874 her remains were reinterred at [William Pryor Letchworth](#)'s Glen Iris Estate (now [Letchworth State Park](#) in present-day [Castile, New York](#)). A bronze statue of Mary Jemison, created in 1910 by [Henry Kirke Bush-Brown](#), marks her grave. Dr. [George F. Kunz](#) helped with the 1910 memorial to Jemison, "The White Indian of the Genesee", who is buried at "the ancient Indian Council House of the Senecas." Dr. Kunz always was fascinated by Native Americans, and contributed much to their memorials in New York.¹

Hjärtliga hälsningar
BERTIL THÖRN